

Nếu có ai hỏi, “Ngày 30 tháng 4 năm 1975 Bạn ở đâu? Bạn làm gì? Bạn còn nhớ không?” Chắc hẳn mọi chúng ta ai cũng nhớ. 30 tháng 4 chúng ta nhớ là biến cố của đất nước mà còn là biến cố của mỗi cá nhân, mỗi gia đình. Có thể nói không ngoa vì Việt nào rồi không biết những gì của ngày này. Vì vậy nhớ đến 30 tháng 4 là nhớ đến kẻ niêm, nhớ đến đau xót, ân hận, tiếc nuối và nhiều tình cảm khác nhau. Báo chí truyền thanh, truyền hình, sách vở, chính trị gia, bình luận gia, những chuyên viên quân sự, những người ở cả hai bên của cuộc chiến, những người tham dự cuộc chiến và ngay cả những người không tham dự cuộc chiến đã nói quá nhiều về 30 tháng 4. Ai cũng nói về 30 tháng 4, nói đến kẻ niêm, nói đến những bài học trong quá khứ. Trong khi đó thì có người chỉ trích rằng: “Đời sống quá khổ ta nên ngã mũ, đời sống tiếp tục lại ta nên xách tay áo.” Dĩ nhiên ngã mũ đời quá khổ không có nghĩa là bỏ quên quá khứ những gì có nghĩa là quá khổ có chỗ đứng của nó, ta nên ghi nhận để học những bài học những điều tốt cũng như những ta đang sống trong hiện tại và vẫn có một tiếp tục lại đang chờ đợi.

Thật ra chúng ta cần có là thái độ của một khách trên đường đời, có lúc đi có lúc dừng những việc như mình vẫn còn đích phải đến. Mục đích, mục tiêu cuối cùng của mọi quan trọng. Quãng đời ta đi qua chúng ta nhớ là những chặng đường khác nhau của một hành trình quan trọng. Đường lối đường chân, đường nhìn về quá khứ là đi vào cái chết, những tiếp tục cái chết biến đổi là đi vào cái chết. Một trong những người có kinh nghiệm trong việc đời này là sư thầy Phao-lô, một anh hùng đức tin. Cũng giống như người Việt chúng ta ngày nay, người Do-thái ngày xưa cũng bị tàn sát khắp nơi trên thế giới. Sư thầy Phao-lô sinh trưởng ở ngoài những lòng ông lúc nào cũng vắng vẻ quê hương và sống cho quê hương đó. Cuộc đời ông cũng gặp nhiều gian truân, bị chúng đời, bị hiểu lầm. Ông đã từng bị bắt bớ ở tù, bị chính quyền coi như một tên tội phạm, nhưng trong một lá thư gửi cho các tín hữu thời đó ông đã viết những lời như sau. Ông nói:

Tôi vẫn đeo đuổi mục đích cao cả duy nhất, xoay lòng tôi về quá khứ và nhanh chân tiến bước vào tương lai. Tôi cố gắng chấp nhận đích để giữ gìn, tức là sự sống thiên thượng. Thiên Chúa đã kêu gọi chúng ta hy vọng và trải qua con đường của Chúa Kitô Giê-xu (Thư Phi-líp 3:14)

Đó là những lời của Thánh Phao-lô ngày xưa. Cuộc đời của Phao-lô ngày xưa cũng như cuộc đời của chúng ta hôm nay cũng cần có một mục đích tiếp tục để đeo đuổi. Sống không có một đích thì cuộc đời của chúng ta dù ở quê nhà hay ở xa người cũng hoàn toàn vô nghĩa. Nhưng để có thể đeo đuổi mục đích, có hai điều quan trọng chúng ta cần nhớ đó là phải biết quên quá khứ và biết nhúng vào tương lai. Quên quá khứ không có nghĩa là bỏ qua quá khứ những gì có nghĩa là để quá khứ trở vào quá khứ, chỉ biết có quá khứ mà thôi. Thánh Phao-lô ngày xưa trước khi nói “xoay lòng tôi về quá khứ,” ông đã có một quá khứ hào hùng không thể chê

trách. Nhưng ngay cả với quá khứ hào hùng đó, ông cũng đã không dựa vào đó để tự mãn. Trái lại, ông coi mình thành tích của mình như là, để đặt cho đức mẹ đích cuối cùng của đời sống, là đức chính Chúa. Chúng ta cũng cần có những quá khứ cần gác sang một bên như vậy. Dù là quá khứ hào hùng hay đau khổ. Có quá khứ hào hùng mà cần sống mãi với quá khứ đó, ta sẽ trở thành kiêu hãnh không bằng lòng với hiện tại và vì vậy mà đi tìm kiếm những niềm vui huyênh hoang vào tương lai. Cũng tương tự như vậy với quá khứ đau buồn. Nếu cứ sống mãi với nó chúng ta sẽ sống mãi trong buồn chán chán chường và rồi cuộc sống cũng chẳng làm được gì. Chúng ta nên quên những điều đáng quên và hãy nhớ những điều cần nhớ. Thế nhưng thì chúng ta làm ngược lại, hay quên những điều cần nhớ và nhớ mãi những điều lẽ ra phải quên. Những đau buồn nên tìm kiếm quá khứ vẫn còn đó nhưng ta sẽ không làm được gì để thay đổi điều đã xảy ra. Ta cần dẹp những điều đó sang một bên, để mình tìm vào tương lai.

Trong khung cảnh của lời khuyên: “Quên những gì ở phía sau và hãy nhớ những gì ở trước mặt. Thánh Phao-lô đưa ra ít nhất ba bí quyết giúp ta có thể làm được việc đó:

Thả Lòng

Phao-lô viết:

Tôi đã học biết cách sống thả lỏng trong mọi cảnh ngộ, tôi đã trải qua những cơn túng ngặt hay là sống những ngày đói khát, tôi đã học được các bí quyết này. Ở đâu và lúc nào, dù no hay đói, dù đau hay thiêu tôi vẫn luôn vui thả (Thư Phi-líp 4:11-12)

Vui thả hay thả lỏng là bí quyết sống mà để sống hạnh phúc trên đời. Vẫn đừng để nỗi sợ hãi không phải là có nỗi sợ hay ít nhưng là có thả lỏng với những gì ta có hay không? Không thả lỏng, ta sẽ cảm thấy thân trách phận dù sống ở đâu hay trong hoàn cảnh nào. Thả lỏng, trái lại sẽ đem đến cho chúng ta niềm vui dù ở trong những hoàn cảnh thế này như bất hạnh. Song song với bí quyết thả lỏng là bí quyết vui lòng.

Vui Lòng

Vui lòng, nói đúng hơn là gì lòng vui. Dù đang bị giam trong tù, Phao-lô đã gọi thiếp vào các tín

h^ou:

Hãy vui m^ong trong Chúa luôn luôn! Tôi xin nh^oc l^oi: Hãy vui m^ong! (Th^o Phi-líp 4:4)

Vui m^ong hay ni^om vui là đ^ou phát xu^ot t^o trong lòng, không tùy thu^oc vào hoàn c^onh bên ngoài. Chúng ta v^on th^ong nói: “Ng^oi bu^on c^onh có vui đâu bao gi^o!” Câu n^oy cho th^oy r^ong ni^om vui n^oi tâm, nh^ong gì bên trong chúng ta m^oi quan tr^ong, ngo^oi c^onh không th^o chi ph^oi đ^oc. Ng^oc l^oi dù ta có đi tìm vui ở đâu đi n^oa mà trong lòng không bình an, thì u ni^om vui, thì bu^on v^on hoàn bu^on. Chính vì v^oy mà Thánh Kinh đ^oy: “Hãy vui m^ong trong Chúa.” *Vui m^ong trong Chúa* là đeo đu^oi tìm ki^om ni^om vui thiên th^ong, không ph^oi cái vui t^om b^o ch^ong phai tàn c^oa tr^on gian.

Tin C^oy

Cùng v^oi th^oa lòng và vui lòng, Thánh Phao-lô cũng cho ta th^oy m^ot bí quy^ot n^oa đ^o s^ong đ^oi. Đó là thái đ^o n^ong c^oy và tùy thu^oc hoàn toàn n^oi Thiên Chúa là Đ^ong quan phòng. Ông vi^ot:

Đ^ong lo l^ong chi c^onh^ong trong m^oi vi^oc hãy c^ou nguy^on nài xin và c^om t^o trong khi trình bày các nhu c^ou c^oa mình cho Thiên Chúa. S^o bình an c^oa Thiên Chúa mà con ng^oi không th^o nào hi^ou th^ou, s^o b^oo v^o trí óc và tâm kh^om anh em khi anh em tin c^oy Chúa C^ou Th^o Giê-xu (Th^o Phi-líp 4:6-7)

Bỉn c^o 30 tháng 4 đã đem l^oi cho m^oi ng^oi Vi^ot nh^ong đ^oi thay to l^on. Nhìn l^oi nh^ong đ^oi thay n^oy, chúng ta ph^oi công nh^on r^ong có bàn tay c^oa Đ^ong Ch^o T^h, n^ou không s^o vi^oc đã không th^o nào x^oy ra nh^o đ^ou mà chúng ta đã ch^ong ki^on. Thánh Kinh đ^oy:

Thiên Chúa thay đ^oi th^oi k^o, mùa ti^ot, Ngài ph^o l^op các vua và lãnh t^o các n^oc (Sách Đa-niêl 2:21)

Mọi sự việc xảy ra đều trong tay Thiên Chúa, nếu Ngài không cho phép, sự việc không thể xảy ra được. Cũng trong những thời gian và quan phòng đó mà chúng ta còn sống đến ngày hôm nay. Chúng ta không thể tính toán và tài sản chúng ta không thể vượt lên trên quy định của Thiên Chúa. Nói như vậy không có nghĩa chúng ta buông tay thế giới như người khác có nghĩa chúng ta ý thức quy định năng lực của Đấng tối cao và thu phục, tin cậy Ngài.

39 năm đã qua, nhìn lại 39 năm này Bên thơ y như thế gì? Thay đổi, mất mát, đau đớn, uất hận? Như nhìn vào một thế khác, chúng ta cũng thấy như thế đẹp tươi, như thế thành quả, như thế chân lý mới khám phá và nhất là một cái nhìn mới vào đời sống. Trong cái thế thời gian đổi mới này, ta cần đổi mới để nhìn và quá khứ như thế cũng đổi mới để quên còn một đống đống dài trộm một đang chờ đợi chúng ta. Đều có thể tiếp tục đi, chúng ta cần có một mục đích rõ ràng cho đời sống. Và trên đường đời đó, ta cần có niềm vui, cần thả lỏng và cần có người hay sự cảm nhận để tiến bước. Nói tóm lại, vốn dĩ vốn là vốn để tinh thần. Chính ý thức tinh thần giúp ta vượt trên những gian khổ của đời sống và giúp ta vượt đến bến bờ yên lành. Niềm tin nơi Chúa Cứu Thế, Đấng đã tạo dựng và cứu chuộc nhân loại chính là lý tưởng giúp ta mạnh mẽ trên đường đời. Nếu những người đeo đuổi những lý tưởng sai lầm còn dám sống chết cho lý tưởng sai lầm của mình, còn chúng ta có lý tưởng đúng, tại sao không đeo đuổi cho đến cùng? Thánh Phao-lô đã đi trước và dạy cho chúng ta một bài học vô cùng quý giá. Ông nói:

Tôi vốn đeo đuổi mục đích cao cả duy nhất: quay lưng lại với quá khứ và nhanh chân tiến bước vào tương lai. Tôi cố gắng chạy đến đích để giải tội, tức là sống sống thiên thần. Thiên Chúa đã kêu gọi chúng ta hy vọng vượt qua con đường cứu chuộc của Chúa Cứu Thế Giê-xu (Thi-líp 3:14)

Sống sống thiên thần và sự cứu chuộc qua Chúa Giê-xu là hai điều mà mọi chúng ta cần đeo đuổi, tìm kiếm vì chỉ trong những giá trị đó chúng ta mới có thể vượt qua đường những gian nan của đời sống và tìm thấy ý nghĩa đích thực cho đời sống. Mọi Bên cùng chúng tôi bước đi trên con đường đó, Bên sẽ không bao giờ thất vọng đâu.

Mục sư Nguyễn Thế

Chủ tịch Trình Phát Thanh Tin Lành